Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1877.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Logan, Cache Co., den 25de Maj 1877, ved et Præstedømsmøde afholdt i det Øjemed at organisere en Stav af Zion.

(Fra „Deseret News".)

Naar jeg har spurgt mine Raadgivere eller nogen af de Tolv med Hensyn til Udvælgelsen af Præsidentskabet for denne Stav af Zion, har Svaret altid været: „Træf Deres Valg, Broder Brigham, og vi ville stemme for dem." Dette er ret og den rigtige Methode for at udvælge saadanne Embedsmænd. Vi ville give Eder Frihed til at stemme, som I behage, men Beskikkelsen tilkommer os. Dette er saaledes bestemt, det er saaledes aabenbaret og skrevet, og vi maa holde fast derved. Ved Grundlæggelsen af denne Gjerning spurgte Herren ikke om Verdens Mening, om hvad de tænkte om dette eller hint. Sæt at Profeten Josef Smith havde søgt den orthodoxe Verdens Mening med Hensyn til hans Ret til at modtage Aabenbaringer fra Gud, hvor længe tro I, at han vilde have havt til at vente, inden de vilde have sanktioneret hans Beskikkelse eller anerkjendt, at Herren har Retten, og at det var hans Privilegium at beskikke, hvem han vilde? Josefs Beskikkelse var fra Gud, og det var ved Guds Søns Præstedømmes Myndighed, at Josef blev kaldet, ordineret og beskikket som en Apostel, Profet og Ældste i Israel, og dersom det var blevet henstillet til den kristne Verdens Samtykke og Bifald, tror jeg, at Herren vilde have havt til at vente indtil denne Stund. De vilde have staaet op her og der og allevegne og sagt: „Jeg sætter mig derimod."

Jeg skal udnævne som Præsident for denne Stav af Zion, Moses Thatcher. (Enstemmigt vedtaget.) Det er Broder Thatchers Privilegium at vælge sine Raadgivere, dersom han ønsker at gjøre saa, og det er vor Ret og Privilegium at give dem til ham. Jeg skal derfor udnævne William B. Preston til hans første Raadgiver (enstemmig vedtaget) og Milton D. Hammond, der nu er Biskop i Providence, til hans anden Raadgiver,

Jeg er ikke nøje bekjendt med Broder Hammond, men jeg forstaar, at han er en Mand med god, sund Dømmekraft, en Mand, som lever sin Religion, og som er istand til at give Raad i alle Sager henhørende til Guds Riges Opbyggelse paa Jorden. Dette er, hvad jeg erfarer om ham. Hvad mene I, Brødre og Søstre, om denne Udnævnelse? (Enstemmig vedtaget.)

Vi ville nu fremstille Navnene paa Højraadet for denne Stav af Zion. (Navnene bleve oplæste, og de erholdt alle Konferencens Stemme.) Naar vi organisere en Stav af Zion, beskikke vi en Højpræst til at præsidere over Højpræsterne i hin Stav. Han enten udvælger sine to Raadgivere, eller vi give dem til ham. Der er kun eet Kvorum i nogensomhelst Stav i Zion. For de Ældste beskikke vi ligeledes en Præsident og to Raadgivere til at præsidere over dem. Naar de tælle sex og halvfems, vil der være et fuldt Kvorum, men det er ikke saaledes med Højpræsterne. Det er ligemeget, om de tælle halvtreds, femhundrede eller femtusinde eller mere i en Stav af Zion; der kan kun være eet Kvorum og een Præsident; heri adskille de sig fra de Ældste. Dersom der da skulde være et tilstrækkeligt Antal Ældste til at danne to Kvorum'er, vilde vi udvælge to Præsidenter med deres Raadgivere, men dersom der var mere end nok til Dannelsen af eet Kvorum og ikke nok til to, kunde de møde med det første Kvorum, indtil der blev nok til at danne et andet Kvorum.

Otte og fyrretyve Præster udgjør et Kvorum. Vi ville have beskikket en Præsident for Præsternes Kvorum, som ligeledes vil have to Raadgivere. Og naar der er otte og fyrretyve Præster til, vil det være Tid at organisere et andet Kvorum. Lærerne og Diakonerne ville ogsaa blive organiserede. Fire og tyve udgjøre et Kvorum af Lærere, og Tolv et Kvorum af Diakoner. De Halvfjerds ere spredte overalt i Settlementerne, vi organisere ikke dem, de ere allerede organiserede i deres forskjellige Kvorum'er. Med Hensyn til Masse-Kvorum'er, da anerkjender jeg ikke en saadan Organisation. Paa Grund af Handlinger, udførte i dette Navn, har jeg følt mig tilbøjelig til at forandre det istedetfor Masse-Kvorum'er at benævne dem „Muss*)-Kvorum'er. Næsten overalt, hvor de have mødt tilsammen, har der været Strid imellem de Halvfjerds og Biskoppen. Det blev først bemærket ved at erfare, at naar Biskopperne bestemte Folket til at komme sammen paa en vis Tid, var det ikke en usædvanlig Ting for Præsidenterne over Masse-Kvorum'erne i de samme Wards at bestemme de Halvfjerds til at mødes den samme Time. Dette blev gjort for at vise, hvilken stor Myndighed de havde, og for at afstedkomme Kiv. En Præsident, der handlede paa denne Maade, burde udelukkes af Kirken. De Halvfjerds ere Apostle og staa i Myndighed næst til de Tolv. Det første Præsidentskab organiserer og ordner Kirkens Affærer, hvorsomhelst de kunne gaa, eller de instruere Andre til at gjøre det. Naar det første Præsidentskab ikke er her, og de Tolv ere her, saa varetage de alle Sager, og deres Myndighed er, ved en enstemmig Følelse og Tro paa Evangeliet, den samme som det første Præsidentskabs, deres Afgjørelser og Foretagender staa da lige med det første Præsidentskabs. Næst i Rækken efter dem staa de Halvfjerds. Dersom ved Guds Tilskikkelser det første Præsidentskab og de Tolv bleve borttagne, saa vilde det være de Halvfjerdsindstyves Pligt at prædike Evangeliet, opbygge Kirken og ordinere enhver nødvendig Embedsmand forat

---

*) forvirret Strid.

grundfæste Kirken; at ordinere Højpræster, Biskopper, Højraad og Patriarker, og ordne den hele Kirke i den ganske Verden. Dette er ifølge de Aabenbaringer, der ere os givne. Denne Adskillelse er kommet imellem Højpræsterne og de Halvfjerds formedelst nogle stakkels, elendige Skraalere, som ønskede Magt og ikke vidste, hvad de skulde gjøre med den Myndighed, de allerede besad. Nogle af disse Højpræster vilde gaa til Josef, sigende: „Broder Josef, tror De, at de Tolv have mere Myndighed, end vi have? Broder Josef, ere de Halvfjerds ordinerede til ligesaa høj Myndighed og Magt som Højpræsterne? Ere de Halvfjerds lige i Myndighed med Højpræsterne? Broder Josef, det kan ikke være saa, det maa ikke være; Højpræsterne maa være de Største, og de ere først." Nu lige til denne Dag er der Strid, og jeg veed ikke, om der ikke er Diskussion iblandt de første Ældste i Israel om, hvem der vilde staa næst i Række n, — dersom Noget skulde hændes det første Præsidentskab og de Tolv — Højpræsterne eller de Halvfjerds. Er Apostelskabet en Fremvæxt af Højpræstedømmet, eller er Højpræstedømmet en Fremvæxt af Apostelskabet? Eller med andre Ord, hvilket er det højeste Embede i Kirken? En Apostels Embede. Apostelskabet er den højeste Myndighed, der kan meddeles Menneskene paa Jorden. Jeg erindrer, at da Broder Don Carlos Smith blev ordineret til Præsident for Højpræsternes Kvorum, fik han lavet et Stamtræ, og langs med Stammen paa hans Træ stod skrevet: „Højpræsterne". Et lille Stykke opad Stammen udskjød en lille Gren, der repræsenterede „de tolv Apostle". Dette er ikke ifølge de Aabenbaringer, der ere os givne. Naar en Mand ordineres til Apostel, saa ordineres han til enhver Kaldelse, henhørende til det hellige Præstedømme, som en Mand paa Jorden kan holde; men naar han ordineres til Højpræst, saa ordineres han til en Præst efter Melkisedeks Orden; det er da hans Ret at forvalte i alle Embeder under ham. Jeg formoder, at jeg ordinerede Hundreder af Halvfjerds i tidligere Dage. Broder Josef Smith har kommet til os mange Gange og sagt: „Brødre, I skulle ordinere Halvfjerds. Glem ikke at paalægge dem Højpræstedømmet. Ordiner hver af dem til Højpræstedømmet og til at være een af de halvfjerdsindstyve Apostle." Dette var mine Ord, naar jeg ordinerede Halvfjerds, og det er den Maade, hvorpaa jeg nu ordinerer dem. Enten jeg ved at gjøre det nævner Højpræstedømmet eller ej, saa er dette dog indbefattet. Som Følge heraf opstod der en lille Forespørgsel angaaende Højpræstedømmet og Apostelskabet. De tolv Apostle vare blevne ordinerede, og enhver af dem hændte sig at være Højpræster med Undtagelse af Broder Kimball og mig, vi vare kun Ældste. Den Kjendsgjerning, at vi ikke vare Højpræster og ikke vare blevne ordinerede til Højpræstedømmet, blev bragt for Broder Josef. Disse spidsfindige Sofister vilde have ham til at gjøre Noget derved. De ønskede at vide, om vi ikke skulde ordineres Højpræster. En saadan Henstilling gjorde Josef retfærdigen vred. „Mine Brødre," sagde han, „saameget som jeg har lært Eder og saa mange Aabenbaringer, som ere blevne givne om Præstedømmet, hvorledes kunne I komme med et saadant Spørgsmaal! Det vilde være en Forhaanelse til Præstedømmet efter Guds Søns Orden at ordinere en Mand til en Højpræst, efterat han var blevet ordineret til Apostel, thi Apostelskabet holder alle Præstedømmets Nøgler paa Jordens Overflade til at opbygge Himmeriges Rige, til at helliggjøre Folket og berede dem til at indgaa til Gud Faders Nærværelse. Nu at sige, at en saadan

Mand, der holder dette Præstedømme, skulde ordineres til Højpræst, er en Forhaanelse, og jeg ønsker ikke at høre Mere derom." Men denne Bevægelse om Højpræstedømmet har lige siden da været Gjenstand for Spekulation med nogle Faa.

Jeg siger, at en Mand, som er begjærlig efter Embede og Myndighed, veed ikke nok til at gjøre Retfærdighed til en Diakons Embede; thi dersom han gjorde, vilde han ikke sige et Ord om Myndighed, men vilde bede om Visdom, saa at han kunde vide, hvorledes han kunde fyldestgjøre det Præstedømme, der var ham paalagt. Med Hensyn til Kirkens Myndighed og Guds Rige paa Jorden i dets Organisation, læs Lærdommens og Pagtens Bog. Vi have en ny Udgave, I kunne læse den. Gjører Eder bekjendte med Præstedømmets Magt og Myndighed og lærer, hvorledes Kirken er organiseret. Jeg har talt om disse Ting før, og dog ville Nogle sige: „Jeg ønsker at vide, om de Halvfjerds have ligesaa megen Myndighed som Højpræsterne." Jeg siger til Eder, Sidste-Dages Hellige, at de Halvfjerds følge efter de tolv Apostle, og de tolv Apostle følge i det første Præsidentskabs Kølvand, og det første Præsidentskab følger i Kølvandet efter Peter, Jakob og Johannes. Men forat de Halvfjerds og de Tolv kunne i deres Afgjørelser have lige Myndighed med det første Præsidentskab, maa de være aldeles enstemmige, som der skrives i Lærdommens og Pagtens Bog. Det Præstedømme, som Petrus, Jakob og Johannes holdt, medens de vare i Kjødet, var det højeste, der nogensinde skjænkedes Menneskenes Børn, og det overførtes paa Josef og Oliver, og uden det kunde de aldrig have opbygget Riget. Efter dette kom da Højpræstedømmet. Der er blevet mig sagt, efter at jeg kom her, at Sidney Rigdon ordinerede Josef til Højpræst. Jeg vil spørge, hvem der ordinerede Sidney Rigdon? Hvad Præstedømme han havde, fik han af Josef, og da skulde han have ordineret Josef til et Embede, uagtet han selv fra Josef havde faaet Myndighed til at holde dette! Dette vilde være uviist. Dersom Sidney Rigdon havde gjort dette, tænker jeg, at jeg vilde have hørt derom. I kunne læse, hvorledes Josef og Oliver fik Apostelskabet. Dernæst efter Konferencen i Kirtland i 1831 modtog Josef en Aabenbaring om at ordinere Højpræster, hvilket han gjorde. Hvad angaar, at han skulde være blevet ordineret en Højpræst, vilde det være det samme som at kalde en Præst, Lærer eller Diakon til at ordinere mig til Højpræst. Herren sendte sine Sendebud, Petrus, Jakob og Johannes til at ordinere ham til den højeste Myndighed, der kunde blive givet. Jeg haaber, at disse Bemærkninger ville gjøre Ende paa saadanne taabelige og urimelige Spørgsmaal. Læs Aabenbaringerne og forstaa dem.

(Herefter blev Ældste Georg L. Farrell udvalgt til Præsident for Højpræsternes Kvorum, og Ældsterne Charles O. Card og Thomas E. Ricks bleve valgte til hans Raadgivere.)

Præsidentskabet for Staven kan fuldstændiggjøre denne Organisation. Det kan udvælge Præsidenter for Ældsternes, Præsternes, Lærernes og Diakonernes Kvorum'er, og organisere enhver Ting rigtigt i den hele Stav, og saa er det gjort. Jeg har vist Eder, hvorledes at organisere en Stav af Zion. Der er ingen Nødvendighed for Opsættelse eller at blive ved at udsætte fra det ene Møde til det andet. Dersom I ønske at have Præsidenter for Kvorum'er, udvælg Eders Mænd og organiser dem. Men kunne I sige: „Vi ville maaske faa een, der ikke er Noget værd." Men saa har han en Lejlighed til at vise sig, og dersom han

ikke er brugbar, kunne I indsætte en Anden i hans Plads ved den næste fjerdingaarlige Konference.

Med Hensyn til Myndigheden i en Stav i Zion ere alle Medlemmer ansvarlige til Højraadet med dets Præsident i Spidsen. Sæt at een af de Tolv boede her, som gjorde sig skyldig i at lyve, sværge, drikke eller forvanske sin Næstes Gods. Han vilde være ansvarlig til Højraadet og skulde behandles. Nu opstaar et Spørgsmaal — kunne I undersøge hans Sag og behandle ham som et lægt Medlem? Nej, I kunne undersøge hans Sag, bevise hans Skyld og dokumentere det, og derpaa ved den forenede Stemme af Folket i denne Stav af Zion kunne I unddrage ham Eders Samfund og Fællesskab, men I kunne ikke udelukke ham af Kirken. I en af mine Taler siges, at en af de Tolv kunde blive afskaaret fra Kirken ved de lokale Myndigheder i den Gren eller Ward, hvor han opholdt sig, naar hans Sag foretoges, men der burde have været tilføjet, at dette var kun forsaavidt som angik den Gren eller Ward. Men paa den anden Side lad Medlemmerne af dette Højraad eller Stavens Præsidentskab vandre paa urette Veje, begynde at drikke, sværge, lyve eller stjæle osv., da kunne Apostlene udelukke hvilkensomhelst af dem af Kirken, overlade dem til dem selv og indsætte Andre i deres Sted. Det er Forskjellen mellem de tolv Apostles og Højpræstedømmets Myndighed. Der er Myndighed og Grader af Myndighed, og en Forskjel i Grad, Kaldelse og Myndighed i Præstedømmet. Dersom der skulde være kun een Apostel tilbage paa Jorden, kan han regulere og ordne hele Guds Kirke og Rige. Dersom der er kun een af de Halvfjerds tilbage, da kan han gjøre saa. Denne Orden er ikke mit Paafund, det er Herrens Handeler; Højpræster kunne maaske sørge derover, Herren har sagt det, og jeg har ingen Ret til at sige, det er ikke saa, thi det er saa. Jeg veed, at nogle af Eder vilde sige: „Tog ikke Broder Josef Højpræster ud af de Halvfjerdsindstyves Kvorum og satte i Højpræsternes Kvorum og satte Andre i deres Sted?" Jo, men hvorfor gjorde han dette? Jeg kan sige Eder det — det var forat tilfredsstille det vedvarende Drilleri af uvidende Mænd, som ikke vidste, hvad de skulde gjøre med Myndighed, naar de fik den, og jeg tror, at de fleste af disse Højpræster, som vare saa ivrige angaaende denne Gjenstand, senere apostaserede. I have mit Ord derfor, jeg tror ikke, at Aandens Hvisken tilskyndede hin Bevægelse, og jeg vil give Eder mine Grunde for at tænke saaledes. De passede paa Josef, naar han prædikede om denne Gjenstand. De indbød ham til at prædike i deres Kvorumsmøder om Forskjellen mellem en Højpræst og en af de Halvfjerds. Der havde været Kævleri og Ordstrid med Hensyn til denne Gjenstand, han samtykkede i at forsøge at gjøre Noget for dem. Han prædikede over dette Emne, og jeg siger, at han nedlod sig til det samme Standpunkt som disse Skraalere for at forsøge at gjøre Noget for dem. Jeg kunde ikke skjelne, at han frembragte noget Lys, og det var den eneste Gang i mit Liv, at jeg hørte Broder Josef tale uden at frembringe Lys og Kundskab, men jeg kunde Intet skjelne hin Gang. Dersom vi spørge af Herren, dersom der er een Mand paa Jordens Overflade, som kan naa op til Herrens Øren og faa ham til at høre ham, han vil vide, hvorledes det er; thi der er Intet i Lærdommens og Pagtens Bog, hvorpaa den Idee kan grundes, at Højpræsterne have Forrang for de Halvfjerds.

Ved den første Kaldelse af de Halvfjerds bød Profeten Josef, at enhver af dem skulde paalægges Højpræstedømmet.

hvilket er det højeste Præstedømme næst efter Apostelskabet, og ordineres til en af de halvfjerdsindstyve Apostle. Dersom de ere nærværende, som havde mine Hænder lagte paa deres Hoveder i Kirtlands Tempel, ville de kunne bevidne, at jeg fortæller det, som det var. Nogle ville gjemme disse Ting i deres Hjerte og ville erindre dem, ligesom jeg har gjort det. Fra hen første Tid jeg saa Profeten Josef, er ikke eet Ord, der udgik fra ham om Riget, gaaet tabt for mig. Og dette er Nøglen til den Kundskab, jeg har idag, at jeg lyttede til Josefs Ord og forvarede dem i mit Hjerte, lagde dem tilside og bad min himmelske Fader i hans Søns Jesu Navn at bringe dem til mit Sind, naar det behøvedes. Jeg forvarede Guds Ting, og dette er den Nøgle, som jeg holder idag. Jeg var begjærlig efter at lære af Josef, og Guds Aand, Aabenbaringens Aand, der blev mig given, har aabenbaret mange Ting til mig, der ere blevne gjorte. Dersom I, mine Brødre, have hurtige Fatteevner, og dersom I elske Sandheden, ville I forvare disse Ting som en Skat og grunde derover i Eders Hjerter, og naar I blive adspurgte med Hensyn dertil, ville de blive aabenbarede til Eder. I min Undervisning om Lærdomme har jeg lært mange Ting, der ikke ere skrevne i nogen Bog, hverken ældre eller nyere, og dog, uagtet de mange Ting jeg har fortalt Folket, har jeg aldrig seet i Biblen, Mormons eller Lærdommens og Pagtens Bog eller nogensomhelst af Kirkens Bøger, for at se om de stemte overens med dem eller ikke. Naar jeg har talt ved Guds Kraft og den Hellig-Aand, er det Sandhed, er det Skriften, og jeg har ingen Frygt, at det jo vil stemme overens med Alt, hvad der er blevet aabenbaret i enhver Henseende og angaaende enhver Enkeltheb.

Jeg vil sige til disse tre Brødre, der ere blevne udvalgte til Præsidentskabet over denne Stav af Zion, at det vil blive deres Pligt, saasnart de kunne tage sig deraf, at gaa til ethvert Ward og paase, at det er ordentligt organiseret, og ordinere dem, som skulle være Biskopper, til Højpræstedømmet og til en Biskops Embede, enhver Biskop med to Raadgivere, og paase at de forskjellige Kvorum'er af Ældste, Præster, Lærere og Diakoner ere organiserede, og ligeledes at enhver Person bringes ind under et Wards Jurisdiktion*), at ikke een Familie eller Individ forglemmes; om de saa bo ti Mile borte, de maa indskrives i et Ward, og de rette Vedkommende maa vide, hvad de foretage sig, saavel som hvad de Halvfjerds, Højpræsterne og de Ældste og Alle foretage sig. De maa paase, at alle disse gjøre deres Pligt, leve deres hellige Religion, eller om de bryde Sabbathen ved at søge efter Kvæg eller fælde Træ i Bjergene, ved at fiske eller jage, eller om de hengive sig til Nydelsen af berusende Drikke, eller om de stjæle, lyve, tale Ondt om deres Næste eller gjøre Noget, som bryder vor Religions Principper.

Der gives mange Personer, som, dersom de bleve spurgte, om de troede, at Josef Smith var en Guds Profet? om de troede paa de Lærdomme, han lærte, vilde bevidne, at de gjorde, med de stærkeste Udtryk, de havde til deres Raadighed. Ville de ride Væddeløb eller paa nogen Maade bryde Sabbathen? Ja, og dog sværge de paa, at de vide, at „Mormonismen“ er Sandhed. Saadanne Mænd maa bringes til Orden, eller vi ville unddrage dem vort Fællesskab. Det er disse Præsidenters Pligt at paase, at ethvert Ward i denne Stav er fuldstændig organiseret. Og lad de Halvfjerds være flittige, hjælpe til at opbygge dette

*) Retsdistrikt.

Tempel og gjøre Alt, hvad de kunne forat styrke og underholde deres Brødre, som præsidere, og handle som alle andre Medlemmer af denne Stav af Zion skulle, nemlig at være lydige til Biskopperne. Dersom de vare adspredte over hele Verden, kunde de blive sammenkaldte, naar det er nødvendigt at udføre noget i Egenskab af deres Kaldelse.

Naar Templer ere byggede, ville I ikke se Sæder bestemte til de Tolv, i alle Tilfælde ikke i dette Tempel. Det øverste Sæde paa Forhøjningen i Bygningens østlige Ende vil være for det første Præsidentskab, det næste Sæde nedenfor vil være for Præsidentskabet for Zions Stav, det næste Sæde nedenfor vil være for Præsidentskabet for Højpræsternes Kvorum. Den øverste Forhøjning i Templets vestlige Ende vil være for Bispedømmet; den næste nedenfor vil være for Præsidenterne over Præsternes Kvorum efter Aarons Orden, den næste for Præsidenterne over Lærernes Kvorum og den næste for Præsidenterne over Diakonernes Kvorum. Hvorledes, siger Een, er der ingen Sæder beredte for de Tolv, er ikke dette deres Hjem? Nej, deres Hjem er overalt paa Jorden, prædikende Evangeliet, opbyggende Riget, ordnende Guds Riges Anliggender paa Jorden; og vi indtage dem som Besøgende. Er der ingen Steder beredte for de Halvfjerds? Nej, Templerne indeholde Sæder for det første Præsidentskab og de lokale (stedlige) Autoriteter, og ikke for det omrejsende Præstedømme. De Tolv og de Halvfjerds ere omrejsende Kvorum'er til alle Jordens Indbyggere. I Zions Staver skulle de Halvfjerds være villige til at arbejde efter Biskoppernes og Stavens Præsidentskabs Vejledning. De kunne møde med Højpræsterne eller med de Ældste, ligesom de synes, og de ville altid være velkomne, dersom Højpræsterne og de Ældste føle, som de burde.

Vi ønske, at Ældste Thatcher og hans Raadgivere, Ældsterne William B. Preston og Milton D. Hammond, udtale deres Følelser angaaende de Beskikkelser, de have modtaget.

(Broder Thatcher sagde i det Væsentlige, at han vilde gjøre det Bedste, han kunde, under sine Brødres Vejledning, haabende at Herren vilde hjælpe ham til at opfylde den Kaldelse og Embede, som var blevet ham givet; og Brødrene Preston og Hammond udtalte dem paa lignende Maade.)

(Præsident Young fortsatte.)

Vi ville nu ordinere og beskikke disse Brødre til at præsidere over denne Stav af Zion.

(Ældste Thatcher blev derefter ordineret til Højpræst og til at præsidere, og Ældsterne Preston og Hammond, der allerede vare ordinerede Højpræster, bleve ordinerede og beskikkede som hans Raadgivere.)...

I have hørt den Formel, som jeg har brugt ved at ordinere og beskikke disse Brødre til at præsidere over denne Stav af Zion, men de fleste af vore Ældste ville, naar de lægge deres Hænder paa Nogen for at bekræfte dem som Medlemmer af Kirken, efterat de ere blevne døbte, besegle paa dem alle de Velsignelser, som en Patriark vilde ved at give dem deres patriarkalske Velsignelse, og berøre Gjenstande, som aldeles ingen Hentydning have til den Ordinanse, de ere i færd med at udføre. Da vi begyndte at arbejde i Templet i St. George, stk jeg dette standset. Jeg tog den Ceremoni, der hører til Daaben, og den Ceremoni, der hører til Haandspaalæggelse, og havde dem nedskrevne til Brødrene, saa at de kunde anvende dem, naar de administrere disse Ordinanser. Dersom I lagde Mærke dertil, saa brugte jeg ingen overflødige Ord ved at ordinere og beskikke disse Brødre. Dette er den rette Maade.

Nogle Ældste, som synes at tænke, at de ikke prædike nok til andre Tider, ville, naar de anmodes om at aabne en Forsamling med Bøn, prædike en hel Prædiken, forend de holde op. De ville bede for enhver Ting paa og over Jorden, som om de opsendte deres private Bønner offentlig.

Broder Josef bad engang George A. Smith om at slutte en Forsamling; Broder George A. sagde: „Mine Bønner ere for korte.“ Men Josef svarede: „Det er netop Grunden, hvorfor jeg kalder paa Dem.“ Lad Eders Bønner og Prædikener altid være korte, lige til Punktet.

Det er nu Tid at slutte vor Forsamling. Vi overlade til Broder Thatcher og hans Raadgivere at fuldende Organisationen af denne Stav af Zion. Heri kunne de, om de ønske, raadføre sig med Brødrene af de Tolv.

Jeg vilde have holdt af, dersom Tiden vilde have tilladt det, at høre Følelserne hos mine Brødre af de Tolv angaaende disse Gjenstande, som jeg har berørt, men jeg tænker, at de alle ville stemme overens med mig. Som jeg bemærkede igaar, vi ere mere forskjellige i Ord end i Følelser. Der findes ikke to Mænd, som kunne prædike den samme Prædiken med de samme Ord. Vi ere alle ens i vor Tro paa Evangeliet og angaaende Guds Riges Opbyggelse.

Med Hensyn til denne Tempelgrund vil jeg afgive min Dom angaaende Jordbunden, hvorpaa vi tilsigte at opbygge Templet, og sige, at medmindre den forstyrres af en usynlig Haand, er den saa god en Grund, som vi kunne ønske os, medmindre vi havde solid Stengrund. Jeg tror ikke, at vi kunde faa en bedre. Vi ønske Brødrene til at tage fat. Stavens Præsidentskab vil kalde for et vist Antal Mænd fra de forskjellige Wards. Jeg haaber, at de ville være ved Haanden, rede til at blive organiserede for dette Arbejde. Naar Mænd blive vante til Arbejdet, vilde jeg foreslaa, at de holdes derved fremfor at ombexle dem med ukyndige og uerfarne Arbejdere. Lad Folket opholde dem og deres Familier, saa at de stadig kunne holdes i Arbejde paa Templet. Vi have kaldet Br. Charles O. Card til at føre Overopsyn med Arbejdet paa Templet for nærværende, og fortalt ham, hvad han skal gjøre, og hvorledes det skal gjøres. Den første Ting er at faa Kalken færdig, samle Sandet tilsammen, bortskaffe Jorden, forend I hente nogen Sten, og have Eders Veje beredte for Tilførslen af Stenene. Lad fra tyve til halvtredsindstyve Murere vedvarende blive holdte i Arbejde, indtil Bygningen er fuldført. Jeg beder vor Fader i Himlen i Jesu Kristi Navn at velsigne Eder alle. Amen.

Sjælsstyrke tilhører Alle; den kan udøves af Alle. Tidligere eller senere finde vi, at vore Følelser og Tilbøjeligheder tildels ere under vor egen Kontrol, og at de kunne formes ved vore egne Bestræbelser; men, naar vi komme til at anvende vedvarende Bestræbelser for at gjøre vore Tilbøjeligheder og Karakter, hvad de burde være, mødes vi af ualmindelige Vanskeligheder, der lede os til at tro paa den indre Fordærvelse af den menneskelige Natur. Da forvisses Mennesket om, at omendskjøndt det i en betydelig Grad kan forme sin egen Karakter og ophøje og lutre dets egne Tilbøjeligheder, behøver det dog en Indflydelse fra oven til at paavirke disse slette Elementer af dets Natur og ophøje og forædle det.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Daniels Profeti om de halvfjerdsindstyve Uger.

Daniels Profetier have tildraget sig de Lærdes Opmærksomhed i enhver Tidsalder, siden de bleve skrevne, og ere vel værd Studiet af alle, som tage nogen Interesse i Guds Handlemaade mod Menneskeslægten. De blevne skrevne „i Darius, den Meders, og Cyrus, den Persers, Regjering" (Dan. 6, 29.), det er, mellem sem og sexhundrede Aar før Kristus, og de udmale i Forvejen de mest mærkværdige Tildragelser fra Daniels Tider og indtil alle Tings Fuldbyrdelse. Porphyry, den store Kristenfjende, der blomstrede i det tredie Aarhundrede, skrev en Bog bestemt til at nedsætte disse Profetier og nedlagde heri den Paastand, at de vare et Bedrageri, skrevne af Nogle, som levede i Judæa paa samme Tid som Antiochus Epiphanes; fordi Alt indtil da indeholdt sand Historie, men derefter var, efter hans Sigende, Alt fuldstændig falsk. Men som Jerome rigtig bemærker, „denne Methode for at bestride Profetier er det stærkeste Vidnesbyrd for deres Sandhed. Thi de bleve opfyldte med en saadan Nøjagtighed, at det forekom Vantro, at Profeterne ikke havde forudsagt tilkommende Ting, men blot fortalt forbigangne." Det bedste Svar til alle Vantro og et, som stadfæster Daniel som en Profet uden al Modsigelse, er, at hans Profetier endnu i denne Dag gaa i Opfyldelse.

Det antages af nogle af de Lærde, at „Hedningenes Tider , der hentydes til af Kristus og hans Apostle, begyndte, da Nebukadnezar førte Jøderne i Fangenskab, og at han er Hovedet for Hedningenes Tider. Babylon, Hemmelighed, findes paaskreven Verdens Magter, under Interregnum'et af Guds Rige, hvilket han engang havde oprettet blandt Israel, og som han nu har oprettet og vil opholde for evig, medens Babylon raver og vakler.

Daniels andet Kapitel giver os i de mest almindelige Udtryk et Udkast af en Rækkefølge af fire Riger, begyndende med det babyloniske, allegorisk fremstillet ved fint Guld og sluttende med det romerske, fremstillet ved Jord og Ler. Guld ansees for at være af størst Værdi og Ler af mindst, og saaledes vises os Begyndelsen og Enden af denne Verdens Riger — og det kan vel være „Hedningenes Tider" — thi hvilket Metal kan være dyrere end fint Guld, eller hvad kan være mere værdiløst end dyndet Ler? Daniels Udlæggelse af Drømmen var, at Nebukadnezar var Guldhovedet, og efter ham skulde komme et ringere Rige etc. Babylon, der udgjorde Nebukadnezars Rige, var Billedets oprindelige Navn, og efterfølgende Profeter vedbleve rigtigen med dette Navn, naar de omtalte Verdens Riger, der udsprang deraf. I Aabenbaringens 18de Kapitel forudsiges Kuldkastelsen af alle Verdens Riger under Navn af Babylon, hvilket er den samme Ting, som Daniel forudsiger: „Og i disse Kongers Dage skal Himlens Gud oprette et Rige, hvilket aldrig skal ødelægges, og det Rige skal ikke overgives til noget andet Folk, men det skal knuse og gjøre Ende

paa alle disse Riger, men det, det skal bestaa evindeligen." (Dan. 2, 44.) Det kan ikke med Sandhed paastaaes, at denne Verdens Riger endnu ere kuldkastede, derfor maa hin Begivenhed endnu være i Fremtiden, og det er ligesaa vist, at denne Begivenhed aldrig vil finde Sted, førend Himlens Gud skal oprette sit Rige paa Jorden for at bestaa for bestandig. De Sidste-Dages Hellige ere Vidner til Verden om, at Gud atter har oprettet sit Rige paa Jorden i nøjagtig og bogstavelig Opfyldelse af Daniels Forudsigelse; en Begivenhed af mere end almindelig Betydning til hele Menneskeslægten, siden, dersom det er sandt, Kuldkastelsen af alle andre Riger paa Jorden er ligesaa vis paa at følge.

Daniels 9de Kapitel 20—27de Vers indeholder en Forudsigelse om, at to og tredsindstyve Uger efter Udstedelsen af Befalingen til at gjenopbygge Jerusalem igjen skulde Messias komme; at han skulde bekræfte Pagten med Mange i een Uge, og midt i Ugen skal han lade Slagtoffer og Madoffer ophøre. Fortolkere underrette os om, at Israeliterne i Beregningen af deres Tid brugte to Slags Uger, den ene paa syv Dage, den anden paa syv Aar. Enhver Dag af dennr sidste Uge var naturligvis et Aar. Som bogstavelige Uger ifølge vor Tids Tidsregning har denne Forudsigelse ingen Mening og er simpelthen ikke sand, men efter „syv Uger og to og tredsindstyve Uger", hver Dag for et Aar eller 483 Aar, kom Kristus og prædikede til Jøderne, netop $3^1/_2$ Aar førend hans Død, og i $3^1/_2$ Aar efter hans Død blev Evangeliet prædiket til Jøderne ifølge Profetiens Ord. Han blev udryddet — men ikke for ham selv, og derved bringende Slagtofrene og Madofrene til at ophøre ved hans egen Opofrelse; og i $3^1/_2$ Aar blev ved hans Apostle Pagten bekræftet til Mange ifølge deres Sendelse, „begyndende i Jerusalem". Der findes i Skriften mange Exempler paa Maaden for Tidsregning, hvorpaa vi henlede Opmærksomheden som værende af Vigtighed med Hensyn til det foreliggende Emne. I 4de Mosebog 14, 34. siges: „Efter de Dages Tal, i hvilke I have bespejdet Landet, ja fyrretyve Dage, hver Dag for et Aar, skulle I bære Eders Misgjerninger." I Ezek. 4, 3—7. befaler Herren Profeten at tage en Jernpande til at fremstille Jerusalem og belejre den. „Thi jeg har lagt paa Dig deres Misgjernings Aar efter Dages Tal; trehundrede og halvfemsindstyve Dage; saa skal Du bære Israels Hus's Misgjerning. Og naar Du faar fuldendt det, læg Dig da paa din højre Side, og Du skal bære Judæ Huses Misgjerning fyrretyve Dage; thi jeg giver Dig en Dag for et Aar." I Lukæ 13, 31—33. sagde Jesus til Farisæerne, som raadede ham til at fly for Herodes: „Gaa og sig den Ræv, se, jeg uddriver Djævle og fuldfører Helbredelser idag og imorgen, og paa den tredie Dag fuldkommes jeg. Dog bør det mig at vandre idag og imorgen og den Dag derefter, thi det sker ikke, at en Profet omkommes udenfor Jerusalem." Her hentydede Frelseren øjensynlig til de Aar, i hvilke han havde til at vandre paa Jorden, omendskjøndt han kaldte dem Dage. Af disse Skriftsteder forstaa vi, at de symbolske Dage mene saamange Aar. De halvfjerdsindstyve Uger skulde regnes „fra den Dag, da det Ord udgik, at gjenopbygge Jerusalem, indtil Messias, Fyrsten. Der udgik to Befalinger derom først befalende og derefter befalende igjen Jerusalems Gjenopbyggelse. Det ene af disse Bud udstedtes i det syvende, det andet i det tyvende Regjeringsaar af Artaxerxes. Historikere fortælle os, at halvfjerdsindstyve Uger fuldbyrde Forudsigelsen, dersom de ifølge Solaar regnes fra det ene Lovbud; medens Resultatet er det samme, dersom de be-

regnes efter Maaneaar fra den anden Befalings Udstedelse. Denne astronomiske Overensstemmelse er meget mærkværdig. Sir Isaac Newton bemærker angaaende dette Punkt: „at de adspredte Jøder bleve et Folk og en Stad, da de atter udgjorde et politisk Samfund, og dette var i det syvende Aar af Artaxerxes Longimanus," og han vilde begynde de halvfjerdsindstyve Uger fra hin Periode. Scott, den lærde Fortolker, henpeger til det Faktum, at Udtrykket halvfjerdsindstyve Uger er i Texten delt i tre Perioder. Der nævnes syv Uger, to og tredsindstyve Uger og een Uge. De syv Uger omfatter Tiden for Opførelsen, hvilken var saa farlig og besværlig. Dette var ni og fyrretyve Aar; idet hver af de syv Uger var syv Aar ifølge vor Tidsinddeling. Arbejderne vare betrængte af deres Fjender paa en saadan Maade, at de maatte arbejde klædte i Rustning. (Nehem. 4, 16—23.) De to og tredsindstyve Uger synes at strække sig fra denne Periode, indtil Frelseren blev døbt af Johannes i Jordan og erholdt den Hellig-Aands Gave. Han rejste derefter og prædikede, som allerede bemærket, i tre og et halvt Aar, netop en halv Uge, førend han blev korsfæstet. Det store Offer skete derefter. Apostlene bekræftede Evangeliets Pagt med Mange ved Daab og Haandspaalæggelse den øvrige halve Del af Ugen og vendte sig derefter til Hedningene. Det varede ikke længe efter dette, førend „en Fyrstes Folk", som forudsagt af Daniel, nemlig Romerne kom og ødelagde Staden og Helligdommen. Med Hensyn til de Ødelæggelser, som skulde overgaa det Folk, som udryddede Messias, blive vi kun fortalt, at de skulde rulle frem indtil Enden. Jesus sagde profetisk: „Jerusalem skal blive nedtraadt af Hedningene, indtil Hedningenes Tider fuldkommes," øjensynligen hentydende til det samme afsluttende endelige Tidspunkt.

Israeliterne paa Daniels Tid og indtil dens Opfyldelse maa have været bekjendte med denne mærkelige Profeti. Jesus citerede for Jøderne den septuagintiske Oversættelse af Biblen, der siges at være blevet oversat omtrent 275 Aar før Kristus. Jøderne vidste meget vel, at de halvfjerdsindstyve Uger betød 490 Aar, og de forventede en stor Frelser i det Aar, hvori vor Frelser fødtes, men gjenkjendte ham ikke i den fattige Tømmermands Søn, der fødtes i en Stald og vuggedes i en Krybbe. Saa forskjellige ere Guds Veje fra Menneskenes Veje. Ejheller er der mere Grund til at undre sig over Jødernes Blindhed, end over Hedningenes Blindhed i vor Tid, som foragte Guds Værk, der er oprettet og ruller frem i bogstavelig Opfyldelse af Profetier, der ikke ere mere slaaende eller mere vanskelige at forstaa end Daniels Profeti om de halvfjerdsindstyve Uger. Og hvor sandt er det, at Menneskene elske Mørket mere end Lyset.

Emigration.

Dette Aars anden Emigration vil afgaa fra Kjøbenhavn Torsdagen den 6te September. Instruktioner og Pris (saavidt endnu vides) ligesom den første. Se Nr. 17 af indeværende Aargang.

Korrespondance.

Amerika.

Pleasant Grove, Utah Co., d. 8de Juni 1877.

Præs. O. N. Liliengvist.

Kjære Broder!

Da det nu næsten er et Aar siden, jeg forlod Kjøbenhavn, for at drage til de Helliges, om jeg saa maa sige, midlertidige Opholdssted i Wasatch-Bjergene eller Zions Land, som det ogsaa kaldes, finder jeg det idag min Pligt at skrive Dem Noget til af offentlig Interesse. At dette ikke er skeet tidligere, er alene af den Grund, at Tid og Omstændigheder indtil Nærværende have hindret mig deri.

Hvad der i den senere Tid særlig har sysselsat den amerikanske Presse og maaske ogsaa europæiske Blade, ere de ophidsende, men paa samme Tid fuldstændig ugrundede Rygter om en saakaldet „hellig Mormonkrig". En herværende Korrespondent for „New York Herald" ved Navn Jerome B. Stillson har nemlig i en Række skandaløse Breve til nævnte Blad søgt at ophidse Stemningen blandt den amerikanske Befolkning imod „Mormonerne" i Utah ved at fortælle, at „Mormonerne" af alle Kræfter ruste sig til Krig imod de Forenede Stater, at de have begyndt at exercere, og at de have modtaget betydelige Forraad af Ammunition etc. fra Staterne, hvilket Altsammen kun er Opspind og Løgn. Hans Breve, som i Begyndelsen vakte stor Opsigt, blive nu modtagne med Kulde og Mistro, da det endog er gaaet op for de lettroende Redaktører, at det Hele kun er en opdigtet Historie, en Sensationsplan, beregnet paa at vække Opsigt og ophidse Gemytterne imod Folket i Utah. For imidlertid at gjenvinde sin tabte Anseelse, og for maaske paany at bringe Uro ind i Filisternes Lejr, har han i sin Fortvivlelse ladet telegrafere til „Herald", at to frække Overfald ere blevne gjorte paa hans Person, idet man har havt til Hensigt at myrde ham etc. Af de i den Anledning af Øvrigheden foretagne Undersøgelser fremgaar det imidlertid, at det Hele kun er en Historie, uden mindste Aarsag eller Grund. Den bekjendte Anfører, General Crook, som paa Regjeringens Vegne for Nærværende opholder sig i Salt Lake, for at undersøge Sagernes Stilling, telegraferer tilbage, at Alt er stille og fredeligt i Utah, og at der ingen Udsigt er til nogen Forstyrrelse af Freden. Udentvivl har det ellers ansete Blad „Herald" tabt betydelig i Anseelse ved Optagelsen af disse usandfærdige og urimelige Korrespondancer.

Afvigte Lørdag, Søndag og Mandag afholdtes en speciel Konference i Provo i Anledning af Præstedømmets Omorganisation, som derpaa fandt Sted, idet Stavens Præsident med hans to Raadgivere og de forskjellige Biskopper og Præsidenter for de forskjellige Kvorum'er bleve valgte og ordinerede. En ypperlig Tale af Præsident Young, afholdt i en speciel Konference i Logan, Cache Co., nogle Dage iforvejen, blev ligeledes oplæst under Konferencen af Ældste Geo. Q. Cannon. Denne Tale, som kaster betydelig Lys over adskillige omtvistede Spørgsmaal i Præstedømmet, vil blive af væsentlig Betydning for Fremtiden.

Apropos, St. George Tempel, der nu er færdigt og indviet og allerede taget i Brug, frembyder i Sandhed et imponerende Skue for den Besøgende, der paa Vejen fra Washington drejer forbi den

sidste Fjeldkant, bag hvilken han ser den prægtige Bygning knejse majestætisk og skjøn midt i sine golde, men romantiske Omgivelser. Allerede dens Beliggenhed — et godt Stykke udenfor selve Staden — tyder paa et profetisk Skjøn. Den vil ikke destomindre, ifølge Præsident Youngs eget Udsagn, efterhaanden blive Stadens Midtpunkt. Selve St. George, hvor jeg har opholdt mig i fire Maaneder, er en smuk lille By, beliggende omtrent 350 (engl.) Mil søndenfor Salt Lake City, og er altsaa den sydligste By i Utah. Folket her lever stille og fredeligt, og for et Aar kunde det næsten ogsaa siges, afsondret fra den øvrige Verden, hvilket sidste Udtryk dog ikke længer er anvendeligt, da „Gentilerne“ nu i Mængde begynde at nedsætte sig i Nærheden. Betydelige Sølvaarer ere nemlig i den senere Tid blevne opdagede i Omegnen af Leeds, der er beliggende omtrent 20 (engl.) Mil nordenfor St. George, hvortil naturligvis „Gentilerne“ strømme i Massevis.

Under den sidst afholdte Konference blev jeg allerede kaldet til at gaa paa Mission til Europa, men blev samme Dag løst fra denne Mission, da det blev bekjendt, at jeg en kort Tid iforvejen var bleven kaldet af Ældste Erastus Snow til at assistere Br. A. Jenson med at oversætte Josef Smiths Levnetsløb i det dansk-norske Sprog, hvormed jeg for Nærværende er beskjæftiget. Nævnte Værk, der vil udkomme i maanedlige Hefter til en Pris af 10 Cents pr. Nr., vil i det Hele udgjøre omkring 25 Hefter, men af Hensyn til de Helliges pekuniære Omstændigheder i Skandinavien have vi for deres Vedkommende nedsat Prisen til næsten det Halve, nemlig 10 Skilling dansk eller 20 Øre pr. Nr. Det skulde være os meget kjært, om De, Br. Liljenqvist, vilde overtage Agenturet for os i Skandinavien, men i Tilfælde af, at Deres Tid og Omstændigheder ikke skulde tillade Dem det, vil De da være af den Venlighed at beskikke en paalidelig Mand i Deres Sted. Betalingen kan heldigst ske og desuden til gjensidigt Gavn for begge Parter ved en Ordre paa „Stjernens“ Agent i Salt Lake, Miss Campbell. Dersom dette forøvrigt ikke vinder Deres Bifald, vil en kontant Forsendelse af Beløbet i amerikanske Penge være ligesaa godt.

Med venligste Hilsen til Dem selv og Medarbejdere forbliver jeg Deres Broder i den nye og evige Pagt,

Joh. A. Bruun.

Danmark.

Aarhus den 7de Juli 1877.

Præsident O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Efterat være ankommet hertil, hvilket skete igaar Morges Kl. 5, føler jeg til at tilskrive Dem nogle faa Linier. Rejsen var meget behagelig, Vejret smukt og stille og følende vel paa Legeme og Sjæl er jeg kommet saavidt paa Vejen til min nye Arbejdsmark. Alt staar godt til her, jeg traf Br. S. Jensen, der bød mig venligt velkommen; han føler vel, og de Hellige ere glade og tilfredse. Jeg er glad ved at komme til det Land, til de Steder, hvor jeg har tilbragt min Ungdoms og Mandboms første Aar, for at bære Vidnesbyrd om Herrens Gjerning, om det evige Evangeliums saliggjørende Principer til mine Landsmænd, og jeg nærer det Haab, at Herren vil velsigne mine Bestræbelser, saa at jeg i Forening med mine Brødre maa have Held til at bringe nogle Sjæle til ham.

Det er med Glæde og Tilfredshed, at jeg skuer tilbage paa den Tid jeg har tilbragt i Norge. Jeg har følt vel ved

at arbejde i hin Del af Herrens Vingaard og føler til at bringe Br. Dorius, saavelsom alle Brødrene af Præstedømmet og alle de Hellige min Tak for deres Nidkjærhed og deres Imødekommenhed og Venlighed imod mig under mit Ophold iblandt dem, og jeg vil altid mindes dem med gode Følelser og bede for deres Velfærd. Jeg vil nu slutte mit Brev for denne Gang med en Tak til Dem, Broder Liljenqvist, for de behagelige Timer, jeg nød i den korte Tid, jeg var i Kjøbenhavn. Idet jeg nedbeder Herrens Velsignelse over Dem, sender jeg en hjertelig Hilsen til Dem og alle i Nr. 14.

Deres hengivne Broder i Evangeliet
N M. Petersen.

England.

Liverpool den 27de Juni 1877.

Præsident O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Dampskibet „Argo" ankom til Hull Søndag Morgen Kl. 9. Vi havde lidt Søsyge om Lørdagen, ellers godt Vejr. „Pacific" ankom 11 Timer senere og kastede Anker Kl. 8 Eftermiddag samme Dag. Vi forblev alle ombord til Mandag Morgen, da vi gik iland og fik vor Bagage bragt i Forvejen til Jernbanetoget, og hele det skandinaviske Kompagni tilligemed 130 Hellige fra Schweitz afgik paa engang med det samme Tog fra Hull Kl. 8½ om Morgenen; vi fore hastigt afsted gjennem gamle England og befandt os alle paa Stationen i Liverpool Kl. 3 om Eftermiddagen, gik strax ombord paa Dampskibet Wisconsin, og fik vor Bagage ordentlig stuvet bort før Nat. De Hellige bleve alle trakterede til „Supper" (Aftensmad) den samme Aften og der er nu sammen med omtrent 80 fra England og nogle Faa fra Holland omtrent 700 Sjæle ombord. Vi forvente at sejle herfra ved Middagstid idag. Vi have det meget bekvemt indrettet, og næsten alle synes at være vel tilfredse. Vi have meget godt Vejr, ingen Regn, medens vi flyttede fra et Sted til et andet, og have følt Guds Velsignelse hvile over os i en høj Grad. Vi ere nu organiserede med Biskop John Rowberry som Kaptain og E. F. Branting som Kaptain for Skandinaverne og Lenzi for Schweitzerne og Tydskerne. Vi ere ialt 14 hjemvendende Missionærer. Vi forvente at afgaa Kl. 11½.

Deres hengivne Broder.
E. F. Branting.

Dampskibet „Wisconsin" afsejlede ifølge Millennial Star fra Liverpool den 27de Juni. Det bemærkedes af Guion Liniens Embedsmænd, at de aldrig havde seet et Kompagni afgaa med større Præcision og Nøjagtighed, idet der aldeles ingen Forviklinger var. „Wisconsin" ankom til Queenstown (Irland) den 28de Juni Kl. 4 Efterm. og afsejlede Kl. 8 Efterm. samme Dag.

Ifølge seneste Efterretninger ankom Skibet til New York den 7de Juli Kl. 8 Form. Alt vel.

Sammenkomst med Brigham Young.

(Fra „New York Herald“, den 6te Maj.)

(Fortsat.)

Med Hensyn til Indianernes Delagtighed i Affæren fandt følgende Samtale Sted.

Præsident Young: Da jeg var i St. George fortaltes mig af General C. C. Rich af Bear Lake, at han i Salt Lake City mødte en Del af dette Kompagni; han var netop kommet ind fra Kalifornien, idet han tog ad denne sydlige Vej. Idet han samtalede med mig, fortalte han, at han raadede dem til at gaa nordpaa, og han troede, at de gik saa langt som Bear River. De vendte tilbage, sigende at de vilde tage den sydlige Vei. De laa uvirksomme i over sex Uger, medens de burde have været paa Reise, og da de toge afsted, bevægede de sig meget langsomt, og det antoges, thi de sagde det selv, at de ventede paa Armeens Ankomst. Det var meget iøjnefaldende, at de ikke hastede afsted lig andre Emigranter.

Daniel H. Wells: Og erindre Dem, at hint Kompagni var ikke i Territoriet, da George A. Smith forlod Salt Lake paa sin Tur sydpaa. Hvorledes kunde han da, som der er blevet sagt, opvække en fjendtlig Følelse imod Emigranterne hos Folket, sigende, at de forgiftede Kilderne etc., paa en Tid, da Emigranterne vare Hundreder af Mile borte, da han ikke havde seet nogen af dem, og Ingen kjendte deres Navne, og medens Emigranterne selv endnu ikke havde bestemt deres Vej igjennem Utah. Rejsende til Kalifornien tage enten den nordlige Vej over Bear River, eller den sydlige Vej, hvilken de valgte. Med Hensyn til Raadet om ikke at sælge Sæd, da var dette grundet paa et Princip, der ikke havde nogen særlig Hentydning til Individer eller Klasser. Da han rejste tilbage til Saltsøstaden, mødte han disse Emigranter ved Meadaw Creek, som Præsident Young har sagt. De vare bange for Indianerne, og de kom til ham og spurgte ham, om han ikke var bange for Indianerne, hvortil han svarede nej, og de vendte da ogsaa deres Heste ved Meadow Creek. Han underrettedes ogsaa om disse Emigranters Opførsel i Utah, at en Indianer var død af Følgerne af at spise forgiftet Kjød, og at de havde bundet en Indianer til en Vogn, holdt ham der i nogen Tid og pidsket ham, hvilket gjorde Indianerne forbitrede. Dersom dette er sandt, og jeg har ingen Grund til at betvivle det, hvad kunde vi da gjøre derved? Vi havde alt, hvad vi kunde gjøre, med selv at holde Fred med Indianerne paa hin Tid. Vor Høst mislykkedes, og fra den Tid indtil nu er Folket mere eller mindre blevet raadet til at passe paa deres Sæd og ikke stille sig derved uden i Nødvendighedstilfælde.

Brigham Young: De Tusinder af Emigranter, der have passeret her igjennem, kunne bevidne, at vi altid have solgt Levnetsmidler til dem, selv i overordentlig knappe Tider. Og omendskjøndt jeg er blevet tilbudt 1 Dollar for et Pund Mel, har jeg dog aldrig taget mere end den almindelige Pris af dem.

(Forts.)

Blandinger.

Stærke Hvirvelvinde have ifølge Telegram til Times i Lørdags og Søndags hjemsøgt større Strækninger af de Forenede Stater i Amerika og anrettet megen Ødelæggelse paa Bygninger og Sæd. I Ohio og Indiana dræbtes 16 Personer. Paa Panhaidle-Jernbanen i Ohio blev et Tog blæst ud af Skinnerne og væltet. Stormen rasede ogsaa heftig i Nærheden af Filadelfia, hvor een Mand dræbtes. Stor Skade er ligeledes bleven anrettet i det Indre af New York, New Hampshire, Delaware, Illinois, Iowa og Kansas.

Fra Krigen. Det fremgaar af den senere Tids Efterretninger, at Russerne have lidt betydelige Tab paa den asiatiske Krigsskueplads. I Begyndelsen af Felttoget lykkedes det Generallieutenant Oklobsjio med Russernes højre Fløj at vinde en Række betydelige Fordele og at besætte flere vigtige strategiske Positioner. Men Tyrkerne under Mouschtar Pascha erholdt betydelige Forstærkninger, og efter flere Træfninger, hvori han maatte kæmpe mod betydelig Overmagt, har han atter maattet opgive de fleste af de erobrede Stillinger og har trukket sig tilbage til Mucha-Estater Højene. Den venstre Fløj under Tergukassof er det ikke gaaet bedre. Efter i nogen Tid at have rykket frem i en næsten uafbrudt Sejersmarsch angrebes han af Mouschtar Paschas hele Hær, en betydelig Overmagt, men hævdede dog sine Stillinger, men Tyrkerne erholdt nogle Dage derefter Forstærkning, fornyede Angrebet paa Dram-Dags Højene og kastede Russerne tilbage. General Loris Melikoff brød op fra Kars, hvis Belejring synes at være afbrudt, og gjorde hans Tilbagetog lettere.

I Europa er Intet forefaldet af særlig Betydning. Russerne rykke hurtigt frem paa den anden Side Donau og ere øjensynligt de Dominerende for Nærværende.

Der gaar Rygter om Afsluttelsen af en Alliancetraktat imellem Serbien og Rumænien.

Notice.

Det bringes herved til vore Subskribenters Kundskab, at vi her paa Kontoret modtage Subskription paa „Josef Smiths Levnetsløb". Dette Værk, der vil være af stor Interesse for de Hellige, udgives i Utah paa Dansk, vil udkomme i maanedlige Hefter a 20 Øre foruden Postomkostninger. Det antages at ville udgjøre ca. 25 Hefter.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.